

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 1. Patrocinium D. Josephi conversione eorum qui erant in peccato mortali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
syn
ops

effectibus & miraculis, quæ Deus ad illius invocationem ubique gentium in favorem Clientum suorum ad eum piè & fiducialiter recurrentium operatus est, & passim leguntur apud probatæ fidei Authores: quæ proinde hîc coacervare esset supervacaneum, si tamen fieri posset, quod non crederim, quis enim eorum numerus? & quis omnes libros habet? aut omnia quæ in dies ubique gentium fiunt & facta sunt novisse potest? quot denique facta sunt quæ non sunt scripta? aut quæ etiam tacita sunt à malè vercundis? vel silentio obruta ab ingratis?

VII. Itaque hîc non singula generum referam, sed solum genera singulorum delibabo, ex quibus Lector Cordatus, sentiet sibi satisfactum & se fatebitur de hâc veritate abundè convictum. Et primò quidem cum anima potior sit quàm corpus, & in favoribus corporalibus Sancti principaliter respiciant ad bonum animæ, ideò primò de favoribus qui respiciunt animam, & deinde de illis qui respiciunt corpus.

VIII. Pro animâ, primò de ipsius auxilio pro spiritualibus & signanter pro conversione eorum qui erant in statu peccati: Secundò, de auxilio per ipsum præstito contra tentationes & pericula cadendi in peccatum. Tertio, de ipsius auxilio pro acquirendis virtutibus & perfectione. Pro corpore, de miraculis exterioribus & corporalibus ex omni genere aliqua ordinatè per Classes.

CAPUT V.

Patrocinium Divi Iosephi in spiritualibus & signanter in conversione eorum qui erant in statu peccati.

I. **P**ECCATUM mortale ideò dicitur mortale, quia est mors spiritualis animæ: privat enim ipsam Deo seu gratiâ ejus, quæ est vita illius spiritualis: peccata verò venialia imperfectiones

mali habitus, passiones indomitæ, vocantur à nobis, & revera sunt tantum infirmitates, seu morbi spirituales animæ, quia stare possunt, & stant de facto cum gratiâ Dei: periculosi sunt tamen, quia ut morbi corporales aliàs curabiles, si negligantur, fiunt sæpè mortales, ita & peccata venialia, & mali habitus, & passiones neglectæ, morrem animæ adducunt: contra utrumque efficacissimum esse Divi Iosephi patrocinium, licet constet ex rationibus in præcedentibus tactis, id ipsum tamen probemus adhuc exemplis, seu ab effectibus.

SECTIO PRIMA.

Patrocinium Divi Iosephi in conversione eorum qui erant in peccato mortali.

Liberari à peccato mortali quantum sit favor, quis benè estimare aut explicare poterit? impossibile est nisi ab eo qui benè expenderit, quam sit ille miser qui est in peccato mortali invisus Deo.

Porrò ut hoc benè percipiatur tria potissimum expendenda sunt: Primùm, quid sit peccatum mortale? Secundùm, quæ pœna ei debita? scilicet æterna, & quàm illa justa? Tertium, quam lubrica vita à quâ pendet ista Æternitas?

Pro primo: Notandum Deum habere in hominem duplex dominium, proprietatis unum, jurisdictionis alterum: Primùm ei competit ex hoc quod eum sicut cætera creavit: quid enim magis propriū alicui quàm opus suum opifici, si ab illo ut ars, ita sit & materies? ac deinde ex hoc quod illum indefinenter influendo conservet, *In ipso enim vivimus, movemur & sumus*, inquebat Athenis Apostolus, Act. cap. 17. vers. 28. *Neque enim sicut structuram ædium cum fabricaverit quis abscedit, atque illo cessante & abscedente stat opus ejus, ita mundus vel icu oculi stare poterit, si Deus ei regimen sui subtraxerit*, inquit D. Augustinus lib.

lib. de Genes. ad litt. cap. 12.

- V. Ex hoc primo Dominio connexionis omnino necessariâ sequitur secundum respectu hominis ut & Angelorum, cujus illi soli sunt capaces, quod est Dominium Jurisdictionis. Ex hoc enim quod fecerit illos Deus compotes rationis, sequitur quod possit eis præcipere, vel verare quæcumque voluerit, & quod illi teneantur ei obedire; ac si abnuant supplicia, vel si annuant præmia irrogare.
- VI. Quæ cum ita sint, quæ ergo pervicacia, ei cujus es totus, cui quidquid es debes, & qui sibi jus facere potest in promptu, obedientiam denegare? Sed quæ injuria? quæ contumelia, illum qui summum bonum est, cujus possessio tibi si obedieris repromissa est: *Ero merces tua magna nimis*, Genes. cap. 15. vet. 1. ita contemnere, ut quasi bonitas vilis creaturæ plus esset & valeret, hanc illi præferas? & hoc in ipsius oculis, in ejus sinu, & brachiis, cum sit ubique præsens? quin ita proculcatâ Dei reverentiâ, pro facinus! ut facultates tuas, membra, sensus omnes ab ipso tibi donatos, in illum armes, illorum ministerio in ipsum pugnes, & invitam, ut ita loquar, Dei manum inexplicabili insolentiâ trahas in scelestuum, & applices actionibus quibus peccatum implicatum est, ac sanctitati infinitæ, quantum in te est, iroges societatem culpæ, insigni illius ludibrio? quid atrocius tali scelere? quid sceleratius tali attentato? & interim ludis, jocularis, rides, dormis, ac si vel Deus nihil in te auderet, vel nihil posset, vel nihil mali egisses: ubi est mens tua?
- VII. Si quispiam modo Regiam ingrederetur, Regemque ipsum districto gladio impeteret eum interfector, sed Rex de manibus ejus ereptus esset ne quidquam mali passus, quid diceres si post tantum facinus nihil hic homo curaret, non fugeret, non se absconderet, sed per mediam Regiam securus obambulet? nonne hunc insanum crederes? audi ergo & cognosce peccator insane insaniam tuam, qui tamen sapiens es in oculis tuis, quid te egisse putas quando peccasti? nihil te putas fecisse? Deum conatus es occi-

dere, & in te occidisti, & quantum est in te interemisti. Quomodo hoc? audi, creaturam plus dilexisti quam Deum, eam ipsi prætulisti, eam tibi reputasti majus bonum quam Deum, quem pro ipsâ spreveristi ei dedisti in corde tuo locum primum, eam fecisti Deum tuum: & cum duo Dii esse non possint, quantum in te fuit eam Deum tuum constituens, Deo abstulisti divinitatem & vitam: Deus tamen adhuc vivus perseverat, non ei nocuisti: & nihil times? & securus es? ô stultè! ô insane!

Quæ verò sit futura poena talis attentati (quod est secundum expendendum) nonne, ex tuâ ipsiusmet ratione, summa? sed summa tripliciter: summa poena damni, summa poena sensus, summa utriusque duratio: omni bono privatur justè qui Deum summum bonum ita insolenter contempnit: Sub omni malo gemit, & in eum omnis creatura justè armatur qui ita in communem creatorem protervus esse ausus est. Sed quid horribilius in iis, quam ipsorum interminata Æternitas roties Scripturæ Sanctæ verbis, miraculis, Angelorum, demonum, animarum apparitionibus inculcata?

Finge ergo tibi quantavis sæculorum revolutiones, extende intellectum quam longissimè potes, numeros complica, replica, multiplica, & quidquid Arithmetica concipere potest congere: postquam numeros omnes sæculorum consumpseris, adhuc supererit dimetienda tota Æternitas, & etiam postquam ista toties complicata, replicata, multiplicata ter centies millies triplicaveris, O Æternitas nunquam, nunquam consumenda!

Quam horribilis est ista poena, sed quam justa! Audi Divum Augustinum Epist. 49. ad quæstion. 4. ubi hæc habet: *Quia æternum voluit habere peccati perfruitionem, æternam inveniat vindictæ severitatem.* Quomodo hoc inquires? voluit peccator si non expressè & explicitè, inquit Theologi, saltem implicitè & interpretativè; seu sic egit, ac si vellet æternum peccare: nam qui momentaneâ libidine ocu-

lorum aut carnis, aut vindictæ, aut famæ & honoris, usque ad patrandum crimen se tradidit, multo magis ejusmodi libidinem desideraturus erat si æterna fuisset: merito igitur æternum punitur qui æternum peccare voluit: Ita ferè D. Thomas 3. contra Gentes cap. 144. cui Doctrinæ consonant verba D. Gregorii Magni lib. 34. Moral. cap. 16. *Voluissent utique peccatores, inquit, sine fine vivere, ut potuissent sine fine in iniquitatibus permanere. Ad districti ergo iudicis justitiam pertinet, ut nunquam careant supplicio, quorum mens in hac vita nunquam voluit carere peccato, & nulla debetur iniquo terminus ultionis, qui quamdiu valuit, habere noluit terminum criminis.*

XI. Rectissime igitur ad eam cogitationem intendens Beatus Francus Senensis Ordinis nostri Laicus pronuntiabat tam horribilem esse damnationem, ut quamvis ex tantâ hominum omnium temporum, omniumque locorum multitudine, unicus tantum esset damnandus, omnes tamen merito sibi deberent mettere, ne forte ipse esset miser & infortunatus ille: quid ergo nunc quando audivimus de ore Dei? *Multi sunt vocati pauci verò electi.*

XII. Jam verò quam lubrica est vita à quâ pendet ista Æternitas! quod est tertium expendendum, ut quam miser sit ille qui est in peccato mortali percipiatur. Consideremus hominem per asperissimum quendam clivum præcipitari, in cuius imo sit fovea Leonibus plena famelicis & ad hanc escam anhelis: in ipso tamen præcipitio herbulam quandam arripuisse, à quâ retinetur quasi suspensus, quam mus arrodit, & quâ fractâ miser ille ruet devorandus: quam miser ille! & quamquam quæso illius hic angustia? Sed ò quam status peccatoris est horribilius præcipitium à cuius exitu est Inferni pelagus, igne plenum terribili, utpote cui datum est urere, & negatum absumere: quem dæmones avidi ore hiante expectant ad prædam, nec quidquam impedit quin absorbeat nisi modicum vitæ huius cui adhæret. Sed qualis vitæ? vitæ, aut fragili herbæ similis. Testantur tam multi, quos tam frequenter, & tot modis vidimus,

& viderunt alii subito & ferè in istu oculi mori.

Quam multis contigit quod Soli: Sol in suo circulo pergens, spatium illud peragit longissimo tempore nimirum trecentis sexaginta quinque diebus & sex horis. Sed ille idem cursum suum ab Oriente in Occidentem motu raptus, quo à primo mobili rapitur, uno die absolvit: nos cœci metimur vitam nostram juxta cursum quasi naturalem qui est septuaginta vel circiter annorum juxta Prophetam psalm. 89. versu 10. & 11. *Dies vita nostra septuaginta anni, si autem in potentibus octoginta & amplius eorum labor & dolor.* Nec attendimus ad motum raptus, quò sæpè violenter & in momento abripimur: Juvenes cogitant se diu posse vivere, & non cogitant se posse cito mori: attendunt ad proprium & naturalem Solis cursum, qui facit annum, non ad violentum qui facit diem tantum.

Ex his aliquo modo colligere licet, quàm sit miser ille qui est in statu peccati mortalis: quare cum peccator eo nunquam emerget nisi Deus der, cum cum sibi exosum fecerit peccatum, collige quanti faciendum sit Patrocinium Divi Josephi, quod tantæ efficacis est maxime in hoc genere, ob jus illud particulare, quod habet in salutem à Christo filio suo operatam. De quo supra cap. 2. Exempla nunc istius Patrocinii proferamus.

Viro cuidam perquam honesto filius erat valdè dissimilis, cujus dissoluti mores nihil mitius parentibus, quàm ingentes molestias: Familiæ, quam dedecus pollicebantur. Mater autem videns filium suum à suis cupiditatibus per devia vitiatorum abreptum, nullis cujusquam admonitionibus ad rectum callem posse reduci, tandem ad Sancti Josephi recurrit auxilium, quod & invenit. Novemdiem assumit devotionem in ejus celebri Antverpiæ Sacello Facentino obsecundam: quâ expletâ continuo cepit ille perditus in alium hominem mutari, & inolitas pessimæ vitæ consuetudines, in pios castosque mores convertere: Et ut cepit ita continuavit.

ac deinceps defuncto Patre, Matri magno fuit solatio, professi uterque nullas satis magnas à se posse Divo Josepho referri gratias. Ita Omazurinus in libello Teutonico de Sancto Josepho, ejusque Antwerpiae cultu ibidem edito anno 1662. & alii.

XVI. Reverendus Pater Barri è Societate Jesu in Tractatu seu libello Gallico, de Devotione erga S. Josephum vulgato primum anno 1639. ac deinde sæpius recuso: Animabus, inquit, quas peccata à divinâ amicitia alienas, & æternæ damnationi obnoxias reddunt, auxiliatricem manum amat S. Josephus invocatus porrigere: Novi enim, inquit, quemdam Societatis nostræ Religiosum, qui aliquos amicos suos rogavit, secum ut novenam instituerent Sacrificiorum & Communionum ad honorem Sancti Josephi, eo sine ut Deus ob merita ejus propinquum suum Cognatum Sacris Ecclesiæ mysteriis addictum, ab inordinatâ vitæ revocaret licentiâ, in quâ quartum jam quintumve annum volutabatur, nullis cujusquam monitis ad sui status decorem revocabilis, ita dæmoni mancipatus erat: valuit pia Cognati sollicitudo perdito illi ad salutem: dum enim Sacrificia, Communiones, preces obeunt conjunctim rogati, ita ut noster optaverat, rogaverat, & speraverat: accidit: gravissimâ infirmitate lecto affixus est, qui vitiis suis immerfus eatenus assurgere noluerat: ut verò mortem sibi instantem vidit, extremis muniendus Sacramentis, concepit melioris vitæ desiderium; & ut propositum seriâ protestatione firmavit, convaluit sine morâ; atque decrevit deinceps se & sua omninò addicere unî divinæ gloriæ promovendæ, in negotio quodam quod tum temporis Parisiis maximi momenti agebatur, in quo etiam nunc ad finem optatum illud urgendo strenuè perseverat, intra modestiæ extremæ, suoque characteri congruæ terminos. Hæc mirabilis conversio, inquit P. Barri citatus, contigit Parisiis: accipe aliam quæ Lugduni.

XVII. Juvenis quidam honestæ conditionis, usque adeò deditus erat pietati, ut divino servitio se usque ad mortem

mancipare per ingressum in aliquam Religionem constitucrit: sed cum in hoc à parentibus aliud spectantibus præpeditum se vidit, ita paulatim à primo fervore, mox etiam à Dei timore deslexit, ut demùm in pudendæ barathrum libertatis præceps sit devolutus, assumens cum militari baltheo quidvis audendi patrândive fiduciam: afflixit ea res: uti debuit, parentes; non usque adeò Dei immemores, ut nullum de filii sui salute periclitante curam gererent: multiplicant epistolâs quibus illum ad se revocent, allegant amicos, tentant omnia, sed in casum, furdo enim caneatur sâbula: Consilium ergo capiunt invocandi in auxilium S. Josephum omnium auxiliatorem, & vix cœperant, cum ecce intra triduum redit ad Patrem perditus ille, ut prodigus delictorum pœnitens, petitâque humillimè & obtentâ à parentibus suis ante actæ vitæ veniâ, morum emendationem magnâ illorum consolatione exhibet.

Idem Pater Barri ibidem Lugduni, XVIII. inquit, in Ecclesiâ nostrâ Sanctissimi Domini nostri Nutricio dicatâ, Tabella cernitur ex piæ mulieris voto appensa, quæ moderandis viri sui excessibus, aliud nullum remedium inveniens, pluribus frustra tentatis, Sancto Josepho maritorem omnium moderatissimo advolvitur: ei que se voto obstrinxit, nec inutiliter: hic enim viri ejus animum tam potenter immutavit, ut suæ deinceps uxori fidelis, nunquam amplius ad impudicæ vitæ consuetudinem redierit, notus antea publicus adulter.

Idem quoque Pater ibidem: Quæ XIX. dam persona, inquit, cum intellexisset me hunc librum (idest de devotione ad Sanctum Josephum) meditari, pro eâ quam in me habet fiduciâ, ingenuè per litteras fassa est, quod cum in materiâ gravi, & votum suum concernente, haud leviter deliquisset, inducere animum non potuerit ut peccatum confessione expiaret. Igitur ut hanc mali pudoris rebellionem vinceret, proposuisse ad dies novem hymnum cum oratione de Sancto Josepho recitare, quo facto expeditam se sensit ad peragendam debitâ cum integritate

omnium peccatorum suorum exomologesim: Ex indeque proposuit iugiter penes se habere aliquam ejus imaginem, etiam noctu adversus impura somnia quibus vexabatur, quod sibi mirabiliter profuisse profiteretur.

*Christus, & Virgo simul assistunt
Ore Sereno.*

ideoque non potest aliter fieri quin salutaris nobis futurus sit frequentissimus ad eum recursus pro impetranda per ipsius efficacissimam intercessione aliquâ istius gratiæ participatione.

SECTIO II.

Patrocinium Divi Josephi in morte.

XX. **C**um in hoc præcipuè momento periclitentur homines, in agone certantes, tum quia tunc non est nobis *colluctatio adversus carnem & sanguinem, sed adversus Principatus & potestates, adversus mundi Rectores, tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiæ in celestibus*: tum quia tunc agitur de summâ rerum omnium, ita quod in quamcumque partem ceciderit homo in eam manebit in æternum: Favor in hoc momento pro felici morte obtinendam præstitus, non tam affinis est præcedenti, quam illius finis, perfectio, & complementum: Quid enim nobis profuisset in vitâ à statu peccati aliquando Divi Josephi ope ad gratiam resurrexisse, si in fine contingeret vel à morte repentinâ in peccato præoccupari, vel in ipsâ morte tentatione fractos in peccatum proluere? ergo hic favor fuit ex congruentiâ præcedenti assuendus.

XXI. Communis est omnium Orthodoxorum sensus Sanctos cum Deo in Cælis regnantes, qui non tantum in charitate fundati & radicati, sed etiam consummati sunt, particulariter ferri, ut nobis à Deo earum gratiarum communicationem procurent, quibus à Deo specialissimè in terris gratificati sunt: At qui inter potiores gratias quas Divus à Deo recepit, Josephus, una è majoribus hæc fuit, quod ei morienti adstitit JESUS, quod inter ejus brachia expiravit, quod longè verius & proprius quàm Moyse in osculo Domini mortuus sit. Hinc de eo sic Ecclesiastici in Hymno ad Laudes,

*O nimis felix, nimis ô Beatus,
Cujus extremam, vigiles, ad ho-*

XXII. *ram*
Quare cum scire nequeamus quis dies futurus sit vitæ nostræ supremus, & cum nobis optemus absdubiè scelicem, nullus nobis prætereatur, in quo non ei preces aliquas, officium ejus parvum, Litanias, vel Rosarium, vel saltem hanc oratiunculam, *Sancte Joseph Pater JESU ora pro nobis peccatoribus nunc & in hora mortis nostræ, Amen.* cum devotione & fiducia offeramus, ut ejus interventu præcipuum & ultimum istum divinæ misericordiæ effectum obtineamus, ut, inquam, morte moriamur justorum in gratiâ & amicitia Dei.

XXIII. *XXIII.*
Quam hoc utile sit & efficax experiti sunt quam plurimi, inter quos Eques quidam Venetus, de quo Isidorus Solanus part. 4. cap. 10. & alii scribant solitum ante Divi Josephi imaginem preces exsolvere quotidianas: cum tamen aliunde vitam fatis dissolutam ageret: ægritudine lethali hic corripitur: ac dum medicina corpori magnâ sollicitudine præparatur, animi ægritudo longè periculosior negligitur: Morbo ingravescente, hortantur assistentes ut conscientiam suam confessione diluat, frustra tamen ob habitualis sceleris pertinaciam: sed desperato adest oportunè Divus Josephus qui miserum istum jam jam expiraturum, & ab inferno absorbendum ad saniores mentem revocat, ei enim se visibilem reddens, corripit duritiam cordis, & pœnâ æternæ capiti ejus imminenti obiectu percellit ad poenitentiam: horret ad statum suum miserum ille Eques, confortat illum Divus Josephus: cui ille benè monenti obtemperans, Sacerdoti crimina cum dolore acerrimo aperit, lachrymis abluit: Quo factò mox animam Divo Josepho sospitatori suo tradit ad superos deferendam.

XXIV. *XXIV.*
Aliud refert exemplum hujus Classis P. Joannes Jacquinot Jesuita in libello